

Η ΖΩΗ

νέβηκα τὸ βράδυ στὸ βουνό.
Μέσα σ' ἀρώματα κι' ἅγια γαλήνη
ὁ ἥλιος κλίνει
σὲ πορφυρένιας λάμπρας ὠκεανό.

Σωπαίνει γύρω ἡ πλάσις ὄλη:
λόγγοι καὶ λαγκαδιές κι' οὐράνιοι θόλοι.
Ἄλλὰ σὰν ταραγμένης θάλασσας βοή
ὑπόκωφη ἀνεβαίνει κάτω ἀπὸ τὴν πόλι.

Εἶν' ἡ ζωή!

Εἶν' ἡ ζωή! τὸ μέγα μυστικὸ στὴν πλάσι.
Ἀνθρώπου νοῦς δὲν ἔφθασεν, οὔτε θὰ φθάσῃ
ν' ἀνακαλύψῃ τὴν πρωτόγονη πηγὴ,
ποὺ τρέχει ἀστείρευτη, θαυματουργή
ἀπ' τῆς αἰωνιότητος τὰ σκότη,
ἀπ' τῆς δημιουργίας τὴν ὁρμὴ τὴν πρώτη.

Ποιὰ χέρια τῆς ζωῆς τὸν πρῶτο σπόρο
μέσ' στ' Ἄπειρο τὸν ἔχουνε σκορπίσει;
Τὸ πρῶτο γλυκοξύπνημα τὸ νικηφόρο
ποιὰ γῆ, ποιὰ σφαιρα τῶχει χαιρετήσει;

Μέσ' στοῦ Παντός τὴν ἔκτασι τὴν τόση,
μέσ' στὸν ἀφάνταστο τῶν ἀστρων πληθυσμό,
ποιὰ γῆ τὸν ἔχει πρωτονοιώσει
τὸν ἅγιω τῆς ζωῆς παλμό;

Φθείρει' ἢ σφαιῖρά μας, ἄστρο' ἀφανίζονται,
 ἥλιοι παγώνουν καὶ σκοτίζονται,
 μὰ τῆς ζωῆς ἢ δύναμις ἢ θαυμαστή,
 μέσα στὸ χάος μαγικά χυμένα,
 μέσ' στὸν ἀστάθμητον αἰθέρα ριζωμένη,
 ποτὲ δὲν χάνεται, ποτὲ δὲν θὰ σβυστή.

Δυὸ δύνამες μέσ' στοὺς αἰῶνας κυριεύουν,
 δυὸ δύνამες ἀνίκητες παλεύουν:
 ὁ ἄγριος γίγαντας ὁ χρόνος, ποὺ κρημνίζει
 τὰ πάντα στὴν ὀρμητικὴ του τῆ ροή,
 κ' ἡ μάγισσα ἢ πεντάμορφη, ἢ ζωή,
 ποὺ μέσ' στοῦ χρόνου τὰ ρημάδια ἀνθίζει
 κι' ὀλόδροση καὶ χαρωπὴ
 μὲ τὰ λουλούδια τῆς τ' ἀμάραντα στολίζει
 τοῦ χρόνου τὴ μορφὴ τὴ σκυθρωπὴ.

Ἀσύλληπτη, μυριόστομ' ἰαχί,
 σὰν θάλασσας μεγάλης ταραχί,
 σὰν θάλασσας ποὺ τρικυμίζεται,
 ἀπὸ τὴν πόλιν ἀνεβαίνει καὶ σκορπίζεται.

Καὶ μέσ' στὸ βόγγο ἐκεῖνο
 θαρρῶ πῶς διακρίνω
 γέλοια, τραγούδια, κλάματα καὶ στεναγμούς,
 φωνὲς χαρᾶς, καὶ πόνου γογγυσμούς,
 βλαστήμιες καὶ κατάρες καὶ κραυγὲς ὀργῆς,
 ἀνάμικτα ὅλα, κι' ὅλ' ἀδελφωμένα,
 σὲ μιὰν ἀπέραντη ἁρμονία ταιριασμένα,
 στὴν πολυσύνθετη ἁρμονία τῆς ζωῆς.

ΑΡΙΣΤΟΜΕΝΗΣ ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΣ

